

WIPO

WORLD INTELLECTUAL PROPERTY ORGANIZATION

บทที่ 4: ประโยชน์ของสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรสำหรับผู้ขอรับสิทธิบัตร

<p>4.001. การใช้สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร (PCT) ช่วยลดทั้งในแง่ระยะเวลาและกระบวนการสำหรับบุคคลหรือบริษัทใดก็ตาม (“ผู้ขอ”) ที่ต้องการขอรับความคุ้มครองสำหรับสิ่งประดิษฐ์ในหลายประเทศ</p>
<p>4.002. การใช้สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรยังช่วยให้ผู้ขอรับสิทธิบัตรตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินการต่อคำขอก่อนที่สำนักงานสิทธิบัตรในประเทศต่างๆ ก่อนที่จะดำเนินการตามขั้นตอนในประเทศ</p>
<p>4.003. โดยหลักๆ แล้วการลดขั้นตอนในการยื่นคำขอรับสิทธิบัตรนั้นเกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่า ภายใต้สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร ผู้ขอจะยื่นหนึ่งคำขอ คือคำขอระหว่างประเทศ ในหนึ่งสถานที่ (หนึ่งประเทศหรือหนึ่งสำนักงานรับคำขอ) เป็นหนึ่งภาษา และชำระค่าธรรมเนียมเริ่มต้นหนึ่งชุด และคำขอระหว่างประเทศนี้มีผลเป็นการยื่นคำขอในประเทศหรือภูมิภาคอื่นๆ ที่ผู้ขอระบุไว้ด้วย ซึ่งหากไม่มีสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรแล้วผู้ขอต้องยื่นคำขอแยกสำหรับแต่ละประเทศหรือแต่ละภูมิภาค</p>
<p>4.004. ความช่วยเหลือผู้ขอในการดำเนินการขั้นตอนในประเทศของคำขอเป็นไปตาม“คำแนะนำ” ที่ผู้ขอจะได้จากรายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นรายงานที่กำหนดไว้สำหรับคำขอระหว่างประเทศ แต่ละคำขอตามมาตรฐานควบคุมระดับสูงระหว่างประเทศ โดยหนึ่งในสำนักงานสิทธิบัตรที่มีประสิทธิภาพสูงในการตรวจสอบคำขอรับสิทธิบัตรและได้รับการแต่งตั้งเป็นพิเศษให้ดำเนินการตรวจค้นระหว่างประเทศ สำนักงานเหล่านั้นมีรายชื่ออยู่ในภาคผนวก D (“องค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศ”) ทั้งนี้ อาจขอรับคำแนะนำโดยละเอียดจากความคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรที่องค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศจัดทำได้ด้วย ซึ่งจะให้ความคิดเห็นในเบื้องต้นที่ไม่มีผลผูกพันว่า การประดิษฐ์ที่อ้างถึง มีความใหม่ มีขั้นการประดิษฐ์ที่สูงขึ้น และสามารถประยุกต์ใช้ได้ทางอุตสาหกรรมหรือไม่</p>
<p>4.005. ถ้าผู้ขอรับสิทธิบัตรร้องขอ (ดูแบบพิมพ์ PCT/IB/375) ก็อาจดำเนินการตรวจค้นระหว่างประเทศเพิ่มเติมได้โดยองค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศที่เข้าร่วม 1 แห่งขึ้นไป (ดูภาคผนวก SISA) นอกเหนือจากองค์กรซึ่งดำเนินการตรวจค้นหลักระหว่างประเทศ รายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศเพิ่มเติม (ดูแบบพิมพ์ PCT/SISA/501) ที่ได้รับมาด้วยเหตุนี้จะให้ภาพรวมของงานที่ปรากฏอยู่แล้ว (prior art) ที่เกี่ยวข้องกับที่ครบถ้วนมากขึ้นแก่ผู้ขอ และทำให้ผู้ขอสามารถประเมินโอกาสในการได้รับความคุ้มครองสิทธิบัตรการประดิษฐ์ของตนได้ดีขึ้น (ดูบทที่ 8)</p>

<p>4.006. ถ้าผู้ขอรับสิทธิบัตรยื่นความประสงค์ภายใต้บทที่ II ก็จะดำเนินการตรวจสอบการประดิษฐ์เบื้องต้นระหว่างประเทศโดยอาศัยรายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศและความคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรขององค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศ และสรุปด้วยรายงานเบื้องต้นระหว่างประเทศเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะยื่นจดสิทธิบัตร (บทที่ II ของสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร) สำนักงานที่มีคุณสมบัติครบที่จะจัดทำรายงานเช่นนั้นได้รับการแต่งตั้งเป็นการเฉพาะให้ดำเนินการตรวจสอบการประดิษฐ์เบื้องต้นระหว่างประเทศ และมีรายชื่ออยู่ในภาคผนวก E (“องค์กรตรวจสอบเบื้องต้นระหว่างประเทศ”) ข้อสังเกตคือ สำนักงานที่มีรายชื่ออยู่ในภาคผนวก E นั้นเหมือนกับสำนักงานที่มีรายชื่ออยู่ในภาคผนวก D (“องค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศ”) เนื่องจากสำนักงานต้องได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์กรตรวจสอบเบื้องต้นระหว่างประเทศจึงจะได้รับแต่งตั้งเป็นองค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศ ในทำนองเดียวกันสำนักงานต้องได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศจึงจะได้รับแต่งตั้งเป็นองค์กรตรวจสอบเบื้องต้นระหว่างประเทศ โดยประโยชน์เพิ่มเติมจากการยื่นความประสงค์ให้มีการตรวจสอบการประดิษฐ์เบื้องต้นระหว่างประเทศสำหรับผู้ขอคือ จะทำให้ผู้ขอมีโอกาสที่จะปรึกษากับผู้ตรวจสอบ ณ องค์กรตรวจสอบเบื้องต้นระหว่างประเทศ และอาจแก้ไขคำขอระหว่างประเทศเพื่อให้มีผลต่อเนื้อหาของรายงานระหว่างประเทศเบื้องต้นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะได้รับการจดสิทธิบัตร (บทที่ II ของสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร)</p>
<p>4.007. ข้อดีของที่สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร มีรายละเอียดดังนี้</p>
<p>4.008. การยื่นคำขอระหว่างประเทศหนึ่งครั้งภายใต้สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร มีความเป็นไปได้ในการขอความคุ้มครองที่ได้ผลอย่างมากที่หากปราศจากสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรแล้ว จะต้องมีกรยื่นคำขอแยกกันเป็นจำนวนมากเท่ากับจำนวนประเทศหรือภูมิภาคที่ผู้ขอรับสิทธิบัตรแสวงหาความคุ้มครอง</p>
<p>4.009. การยื่นคำขอระหว่างประเทศจะใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งที่สำนักงานรับคำขอนั้นยอมรับ ในกรณีที่มีผู้ขอหลายคนภาษานั้นจะต้องเป็นภาษาหรือหนึ่งในภาษาที่ใช้โดยสำนักงานสิทธิบัตรในประเทศหรือภูมิภาคของประเทศของผู้ขอ หรือที่ทำหน้าที่แทนประเทศของผู้ขอ</p>
<p>4.010. คำขอระหว่างประเทศจะยื่นในสถานที่เดียว โดยทั่วไปจะยื่นที่สำนักงานสิทธิบัตรในประเทศของผู้ขอหรือสำนักงานสิทธิบัตรระดับภูมิภาคที่ทำหน้าที่แทนประเทศของผู้ขอ หรืออาจยื่นตรงกับสำนักระหว่างประเทศ (International Bureau) ในฐานะสำนักงานรับคำขอจดทะเบียนสิทธิบัตรระหว่างประเทศ</p>
<p>4.011. มีแบบพิมพ์ที่กำหนดไว้สำหรับคำขอระหว่างประเทศที่จะได้รับการยอมรับจากสำนักงานปลายทางเพื่อวัตถุประสงค์ของขั้นตอนในประเทศ เพื่อให้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกรอกแบบพิมพ์ในการยื่นคำร้องที่แตกต่างกันอย่างมากในหลายประเทศ</p>

<p>4.012. ค่าธรรมเนียมระหว่างประเทศที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการยื่นคำขอระหว่างประเทศอาจชำระครั้งเดียวที่สำนักงานแห่งใดแห่งหนึ่ง และในสกุลเงินเดียวได้ จึงเป็นการหลีกเลี่ยงค่าใช้จ่ายและความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้นที่เชื่อมโยงกับการชำระค่าธรรมเนียมหลายรายการในหลายประเทศและ โดยทั่วไปในสกุลเงินที่แตกต่างกันในขณะยื่นคำขอรับสิทธิบัตรได้</p>
<p>4.013. ก่อนที่ผู้ขอจะเสียค่าใช้จ่ายในการเตรียมคำแปล ชำระค่าธรรมเนียมในประเทศหรือภูมิภาค และแต่งตั้งตัวแทนในประเทศต่างๆ ซึ่งหากผู้ขอยื่นคำขอผ่านสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร ผู้ขอจะมีเวลามากขึ้น นอกจากนี้ผู้ขอสามารถพิจารณารายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศ ความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรขององค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศ รายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศเพิ่มเติม และการตรวจสอบเบื้องต้นระหว่างประเทศ (บทที่ II ของสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร) เพื่อใช้ประกอบเป็นข้อมูลพื้นฐานที่หนักแน่นพอที่ผู้ขอสามารถประเมินเพื่อขอรับความคุ้มครองด้วย นอกจากนี้ ผู้ขอสามารถอ้างอิงสิทธิบัตรที่ออกโดยสำนักงานที่กำหนดหรือสำนักงานรับคำขอได้ด้วย (บทที่ II ของ สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร) ยิ่งไปกว่านั้น เนื่องจากผู้ขอจะมีเวลานานขึ้นสำหรับการตัดสินใจ จึงอยู่ในสถานะที่ดีขึ้นที่จะประเมินคุณค่าทางเทคนิคและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของความคุ้มครองสิทธิบัตร และเลือกประเทศเฉพาะๆ ที่ตนปรารถนาจะแสวงหาความคุ้มครองการประดิษฐ์ต่อไป ผลก็คือ ผู้ขอสามารถประหยัดเงินได้มากมายจากทั้งคำแปลและคำยื่นสำหรับประเทศซึ่งไม่อยู่ในความสนใจของผู้ขออีกต่อไป</p>
<p>4.014. ถ้ายื่นคำขอระหว่างประเทศเป็นภาษาซึ่งไม่ใช่ทั้งภาษาที่ยอมรับโดยองค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศซึ่งจะดำเนินการตรวจค้นระหว่างประเทศและภาษาในการประกาศโฆษณา จะต้องแปลเป็นภาษาที่เหมาะสมหลังจากยื่นคำขอแล้ว โดยไม่ซ้ำ แต่คำแปลทั้งหมดที่ถูกกำหนดให้มีโดยสำนักงานของหรือสำนักงานที่ทำหน้าที่แทนประเทศที่ผู้ขอรับสิทธิบัตรประสงค์จะขอรับความคุ้มครองในที่สุดนั้นถูกกำหนดให้ต้องจัดทำในเวลาอีกนานหลังจากนั้น โดยทั่วไปแทนที่จะต้องยื่นคำแปลภายในระยะเวลาการอ้างสิทธิก่อน 12 เดือน ก็จะไม่ต้องยื่นจนกว่าจะสิ้นสุดระยะเวลาที่อ้างถึงใน วรรค 4.016</p>
<p>4.015. เช่นเดียวกันกับค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระให้แก่สำนักงานสิทธิบัตรในประเทศหรือภูมิภาคก็จะกลายเป็นครบกำหนดชำระช้ากว่าที่จะครบกำหนดในกรณีที่ไม่มีสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร และเฉพาะในกรณีที่ผู้ขอรับสิทธิบัตรตัดสินใจดำเนินการยื่นคำขอระหว่างประเทศที่สำนักงานในประเทศหรือภูมิภาค โดยทั่วไปต้องชำระค่าธรรมเนียมในประเทศหรือภูมิภาคเช่นนั้นภายในระยะเวลาเหมือนกับที่อ้างถึงใน วรรค 4.016</p>

4.016. ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2545 ระยะเวลาที่ใช้บังคับสำหรับเข้าสู่ขั้นตอนในประเทศคือ 30 เดือน นับแต่วันยื่นคำขอครั้งแรก (หรือช้ากว่านั้นในบางกรณี) สำหรับสำนักงานทุกแห่ง ยกเว้นสำนักงานที่กำหนดระยะเวลา 20 เดือนก่อนหน้านี้อย่างคงใช้บังคับ เว้นแต่ผู้ขอจะยื่นความประสงค์ให้มีการตรวจสอบการประดิษฐ์เบื้องต้นระหว่างประเทศก่อนสิ้นสุด 19 เดือนนับแต่วันยื่นคำขอครั้งแรก ซึ่งในกรณีนั้นระยะเวลา 30 เดือน (หรือช้ากว่านั้นในบางกรณี) จะใช้บังคับด้วย ข้อมูลฉบับอัปเดตเกี่ยวกับระยะเวลาที่ใช้บังคับในหนังสือแจ้งเป็นทางการ (*ประกาศทางราชการว่าด้วยสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร*), *จดหมายข่าวสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร* และหน่วยงานของแต่ละประเทศ (National Chapter) ที่เกี่ยวข้อง โดยมีตารางข้อมูลรวมในเว็บไซต์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO) ด้วย ที่: www.wipo.int/pct/en/texts/time_limits.html

4.017. รายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศ (และรายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศเพิ่มเติมใดๆ) ซึ่งเป็นไปในทางเอื้อประโยชน์จากมุมมองของผู้ขอจะทำให้สถานะของผู้ขอมั่นคงสำหรับสำนักงานสิทธิบัตรในประเทศหรือภูมิภาคแห่งต่างๆ และข้อโต้แย้งของผู้ขอสำหรับการออกสิทธิบัตรโดยสำนักงานสิทธิบัตรเหล่านั้นก็มีโอกาสสูงที่จะมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

4.018. ทั้งนี้เป็นความจริงยิ่งขึ้นอีกในกรณีของรายงานเบื้องต้นระหว่างประเทศที่เป็นไปในทางเอื้อประโยชน์เกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะยื่นจดสิทธิบัตรภายใต้**บทที่ I** หรือ **II** ซึ่งมีเนื้อหาที่ใช้เป็นพื้นฐานความคิดเห็นเกี่ยวกับโอกาสในการขอรับสิทธิบัตรมากกว่าที่รายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศมีอยู่มาก

4.019. ถ้ารายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศและความคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรขององค์กรตรวจค้นระหว่างประเทศเป็นไปในทางเอื้อประโยชน์บางส่วนและไม่เอื้อประโยชน์บางส่วน ผู้ขอจะสามารถปรับเปลี่ยนข้อถือสิทธิที่กำหนดขอบเขตของความคุ้มครองได้เพื่อที่จะคงไว้เฉพาะข้อถือสิทธิที่มีโอกาสสูงที่จะส่งผลให้ได้รับสิทธิบัตร ถ้ารายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศและความคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นไปในทางไม่เอื้อประโยชน์ และผู้ขอรับสิทธิบัตรตัดสินใจไม่ดำเนินการใดต่อไป ผู้ขอจะประหยัดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการขอในประเทศต่างๆ เช่นเดียวกันกับผลของรายงานการตรวจค้นระหว่างประเทศเพิ่มเติม

4.020. วรรคก่อนใช้บังคับในกรณีของรายงานเบื้องต้นระหว่างประเทศว่าด้วยความเป็นไปได้ที่จะยื่นจดสิทธิบัตรภายใต้**บทที่ II** ของสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรด้วย

4.021. ข้อได้เปรียบอื่นๆ ที่สำคัญที่เป็นผลมาจากการยื่นสิทธิบัตรผ่านสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรนั้นจะอ้างถึงไว้ในคู่มือนี้ ตัวอย่างข้อได้เปรียบประกอบด้วยการลดขั้นตอนต่างๆ ในส่วนวิธีดำเนินการต่อสำนักงานต่างๆ ในประเทศที่กำหนด (ตัวอย่างเช่น ไม่มีความจำเป็นต้องจัดหารูปเขียนต้นฉบับ หรือสำเนาฉบับรับรองความถูกต้องของการอ้างสิทธิก่อนให้สำนักงานแต่ละแห่ง ค่าธรรมเนียมในประเทศลดลงในหลายประเทศและสำนักงานสิทธิบัตรยุโรป ฯลฯ)

สิทธิบัตรภูมิภาคโดยอาศัยสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร

4.022. ข้อได้เปรียบเพิ่มเติมที่สำคัญสำหรับผู้ขอที่ประสงค์จะขอรับคุ้มครองการประดิษฐ์ของคนในประเทศที่เป็นภาคของทั้งสนธิสัญญาสิทธิบัตรระดับภูมิภาคใดๆ (ดูวรรค 2.002) และสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร เป็นผลมาจากการใช้ระบบสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรและระบบระดับภูมิภาคเหล่านั้นร่วมกัน ไม่เพียงสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรจะเข้ากันได้กับระบบสิทธิบัตรระดับภูมิภาคอย่างเต็มรูปแบบ แต่ยังมีความเป็นไปได้ด้วยที่ผู้ขอจะใช้ระบบทั้ง 2 ชนิดร่วมกันให้เป็นประโยชน์โดยไม่ต้องคำนึงถึงประเทศที่ยื่นขอ วรรคต่อไปนี้จะเกี่ยวข้องกับการใช้สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรร่วมกับระบบสิทธิบัตรระดับภูมิภาค ได้แก่ พิธีสารกรุงฮาราเรขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาระดับภูมิภาคแอฟริกา อนุสัญญาสิทธิบัตรยูเรเชีย อนุสัญญาสิทธิบัตรยุโรป และข้อตกลงจัดตั้งองค์การทรัพย์สินทางปัญญาแอฟริกา (OAPI Agreement) ผ่านทางระบบที่เรียกว่า การยื่นสิทธิบัตรผ่านองค์การทรัพย์สินทางปัญญาระดับภูมิภาคแอฟริกา-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร การยื่นสิทธิบัตรผ่านยูเรเชีย-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร การยื่นสิทธิบัตรผ่านยุโรป-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร และการยื่นสิทธิบัตรผ่านองค์การทรัพย์สินทางปัญญาแอฟริกา-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร ในกรณีของอนุสัญญาสิทธิบัตรยุโรปนั้นเป็นไปได้ที่จะขอรับสิทธิบัตรผ่านทางการใช้อนุสัญญานั้นและสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรร่วมกันในประเทศซึ่งอาจขยายสิทธิบัตรยุโรปไปถึง หรือที่ที่สิทธิบัตรยุโรปสามารถได้รับการรับรอง ดูวรรค 4.026

4.023. ผู้ขอที่ยื่นคำขอตามสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรและประสงค์จะขอรับความคุ้มครองในประเทศที่เป็นภาคีของสนธิสัญญาสิทธิบัตรระดับภูมิภาคใดๆ เหล่านี้ จะได้รับผลของการยื่นพร้อมกันที่สำนักงานระดับภูมิภาคแต่ละแห่งที่เกี่ยวข้องเพื่อวัตถุประสงค์ในการขอรับสิทธิบัตรผ่านกลุ่มสมาชิกจากคำขอตามสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรที่ยื่น ตัวอย่างเช่น ที่สำนักงานสิทธิบัตรญี่ปุ่น (JPO) หรือสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าสหรัฐอเมริกา (United States Patent and Trademark Office) ในกรณีเช่นนั้น ก่อนดำเนินการใดๆ นอกประเทศของตน ผู้ขอสามารถรองนกว่าจะทราบผลของการตรวจสอบตามสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร (และการตรวจสอบการประดิษฐ์เบื้องต้นระหว่างประเทศซึ่งเป็นทางเลือก) และสามารถใช้ประโยชน์จากระยะเวลาขยายได้อย่างเต็มที่ (ดูวรรค 5.005) ซึ่งเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาแล้วต้องส่งคำแปลคำขอตามสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรถ้าไม่ได้ยื่นเป็นหนึ่งในภาษาที่เป็นทางการของสำนักงานระดับภูมิภาค (ดูหน่วยงานของแต่ละประเทศ) และต้องแต่งตั้งตัวแทนสำหรับการดำเนินการต่อสำนักงานนั้นเมื่อจำเป็น

4.024. ผู้ขออาจยื่นคำขอตามสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรกับสำนักงานในประเทศของตนเองในฐานะสำนักงานรับคำขอได้แม้จะเป็นช่วงปลายปีของปีที่อ้างสิทธิก่อน และอาจยังคงได้รับผลการยื่นอัตโนมัติทันทีกับสำนักงานระดับภูมิภาคแต่ละแห่งที่เกี่ยวข้อง ข้อได้เปรียบเพิ่มเติมคือ ณ เวลาที่ยื่นคำขอตามสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร ผู้ขอจะชำระค่าธรรมเนียมเริ่มต้นชุดเดียว การแต่งตั้งระดับภูมิภาคทั้งสิ้นซึ่งเป็นไปได้ในปัจจุบันนั้นครอบคลุมประเทศผู้ทำสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรมากกว่า 50 ประเทศ ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้ขอรับสิทธิบัตรเลือกยื่นคำขอรับสิทธิบัตรผ่านกลุ่มสมาชิกแยกกันโดยอิงตามคำขอที่ยื่นครั้งแรกกับสำนักงานในประเทศ ผู้ขอจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดของสนธิสัญญาระดับภูมิภาคแต่ละฉบับเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติ ค่าธรรมเนียม และการแต่งตั้งตัวแทนก่อนสิ้นสุดปีของปีที่อ้างสิทธิก่อน

4.025. การยื่นสิทธิบัตรผ่านองค์การทรัพย์สินทางปัญญาแอฟริกา-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร, ยูเรเชีย-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร, ยุโรป-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร และองค์การทรัพย์สินทางปัญญาแอฟริกา-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตร มีข้อได้เปรียบคล้ายๆ กันในทางกลับกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พลเมืองของประเทศที่เป็นภาคีสถิติสัญญาสิทธิบัตรระดับภูมิภาคหรือของหนึ่งในประเทศที่สิทธิบัตรยุโรปอาจขยายไปถึง (ดูวรรค 4.026) นั้น แทนที่ยื่นคำขอรับสิทธิบัตรแยกต่างหากที่สำนักงานระดับภูมิภาคของตนอย่างเช่นสำนักงานสิทธิบัตรญี่ปุ่น (JPO) และสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าสหรัฐอเมริกา อาจเลือกยื่นคำขอโดยอิงตามคำขอในประเทศหรือคำขอที่เป็นการยื่นครั้งแรก และคำขอระหว่างประเทศภายใต้สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรที่มีการกำหนดประเทศผู้ทำสนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรทั้งหมดได้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการขอรับสิทธิบัตรทั้งผ่านกลุ่มสมาชิกในภูมิภาคและในประเทศ

4.026. ข้อได้เปรียบเพิ่มเติมของการยื่นสิทธิบัตรผ่านยุโรป-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรคือความเป็นไปได้ที่จะใช้ประโยชน์จากวิธีดำเนินการสำหรับประเทศสมาชิกเพิ่มเติม หรือการเลือกประเทศปลายทางของสิทธิบัตรยุโรป ข้อตกลงว่าด้วยการขยายหรือการทำให้สมบูรณ์ซึ่งความคุ้มครองที่สิทธิบัตรยุโรปให้ นั้นได้รับการสรุประหว่างสำนักงานสิทธิบัตรยุโรป และบางประเทศซึ่งไม่ใช่ภาคีอนุสัญญาสิทธิบัตรยุโรป ผู้ขออาจได้รับประโยชน์จากการยื่นสิทธิบัตรผ่านยุโรป-สนธิสัญญาความร่วมมือด้านสิทธิบัตรเพื่อขยายหรือทำให้สมบูรณ์ซึ่งสิทธิบัตรยุโรปที่ได้รับในลำดับต่อมาในประเทศนั้น โดยอิงตามคำขอระหว่างประเทศ โดยมีเงื่อนไขว่า คำขอระหว่างประเทศมีการกำหนดประเทศสำหรับสิทธิบัตรในประเทศของประเทศที่เกี่ยวข้องและการกำหนดประเทศสำหรับสิทธิบัตรยุโรปด้วย (ดูวรรค 5.054 และภาคผนวก B (EP) ตลอดจนสรุปหน่วยงานของแต่ละประเทศ (EP))